

Teini.

Se kuulostaa komealta, totta-maar!

Teini pro lukiolainen — kovin kankea nimitys, saati sitten kuinka toisenlaisen värin se antaa nimitykselle kuin koululainen. Kaikkella kunnioituksella koululaista kohtaan, vieläpä hyvin kokemuksesta tietäen, että:

”ah enkö mä haetaan asti myös koululainen lie”,
kuten ent. koululainen V. A. Koskenniemi sanoo, tämä käsitettynä myös siinä mielessä, että ihmislapsella ikänsä kaiken aina vain on paljon oppimatta. Mutta jos siltä pohjalta lähtäisiin, niin sittenhän olisi sopimatonta käyttää sellaisiakaan titteleitä kuin ylioppilas, maisteri jne., korkeintaan vain elämäntutkijainen. Jos en vielä olisi näinkin vanha elämäntutkijainen, vaan sellainen tavallinen vain, niin tuntuisi minusta aika mukavalta esim. viidennellä luokalla ajatella, että minä ensi vuonna olisin — teini. Kröhöm! Olisin toisin sanoen jo niinkin monen kouluvuoden jälkeen jotain vähän muutakin kuin vain koululainen, tuumasi äsken muudan nuori teini, ja hyväksyn hänen ajatuksensa. Edes vähän muuta.

Tähän voisi joku sanoa, että teinin omaksuminen ikäänkuin ”titteliksi” on sopimatonta, koska sitä varten ei ole suoritettu mitään pääsyttutkintaa kuten esim. ylioppilaaksi. No jaa, miten tuon asian kanssa nyt lienee! Muistelenpa vain, että muinoin pyrkessäni lukoluokille sain suorittaa mitä melkoisen keskikoulututkinnon, josta en sitäpaitsi selviytynyt edes yhdellä vuodella. Joten on siinä tutkintoakin tarpeeksi! Mitä taas mainittuun vertaukseen ylioppilaaseen tulee, niin ylioppilashan on koulunsa päättänyt pääsyttutkinnon suorittanut, mutta teini keskikoulun kurssin suorittanut koulua jatkava oppilas. Jos tämän johdosta joku epäilee teini-tittelin, niin muistelen, että on ehdotettu niinkin mullistavia uudistuksia koulujärjestykseen, että ylioppilaaksi kutsuttaisiin vain opintojaan korkeakoulussa jatkavaa päästötutkinnon suorittanutta henkilöä, joten sopiihan teinin olla edelläkävijänä, koska tuntuisi sentään oudolta ja sotisi vanhoja perinteitä vastaan, että koulunsa jättänyttä kutsuttaisiin teiniksi.

Vanhana ”lyyseoaisena” tulee mieleeni seikka, josta eilinen haastateltavamme ”kysäisimme” osastossakin mainitsi, että nim. meitä aikoinaan, kuten seuraajiamme nytkin, kutsuttiin lukoluokilla toverikunnan keskuudessa civiksiksi. Vanha perinne, kuten sanotti, ja sellaisena pitäisi sitä jatkaa ja kannattaa, mutta — kyllä minun on myönnettävä, että minua jo silloin ujustutti olla civis-nimen kantajana, koska minulla oli sellainen hämähäkki aavistus siitä, että civis sillä linjalla on jotain suurta ja melkein saavuttamatonta.

Ja kun sitten aikani jouduin Alma Materin hoiviin, niin hucmasin sen hyvinkin perusteellisesti. Minustahan tulikin vain — fuksi, jona taisin pysyä vielä seuraavanakin vuonna. Nyt, kun olen tuota parrakkaalta kalskahtavaa nimitystä kantanut pitkän ajan olen käynyt niin juonikkaaksi, että en vielä viidennen vuoden civistäkään aina kutsu muuksi kuin — viidennen vuoden fuksiksi. Kieltämättä epäjohtomukaisia, koska moneen ammattiin jo kahden-kolmen vuoden jälkeen saadaan uudet ja ehemmat tittelet.

Niin että terve vain, teini!